

ת"פ (חיפה) 43238-06-24 - מדינת ישראל נ' מקסים פוסטניקוב

ת"פ (חיפה) 43238-06-24 - מדינת ישראל נ' מקסים פוסטניקוב שלום חיפה

ת"פ (חיפה) 43238-06-24

מדינת ישראל

נגד

מקסים פוסטניקוב (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד יגאל טרובמן

בית משפט השלום בחיפה

[29.10.2024]

כבוד השופט אחסאן חלבי

ע"י ב"כ עוה"ד

גזר דין

עובדות ההרשעה

א. הנאשם הורשע, על סמך הודאתו בכתב אישום מתוקן, בעבירות שעניינן תקיפה כדי לגנוב, לפי סעיף 381(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין ופריצה לרכב בכוונה לגנוב, לפי סעיף 1413 סיפה לחוק העונשין.

ב. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 11.6.2024 בשעה 23:02, חנתה המתלוננת את רכבה סמוך לביתה, ברחוב דרור בעיר חיפה, ויצאה ממנו. הנאשם, שעבר במקום, התקרב לכיוון המתלוננת תוך שהוא צועק ומאיים עליה כי ייקח לה את הרכב וייסע מהמקום, ושאל היכן המפתחות של הרכב. המתלוננת השיבה כי המפתחות בתוך הרכב, והנאשם התפרץ לתוך הרכב, שהיה סגור אך לא נעול, וחיפש את המפתחות. לאחר שלא מצא הנאשם את המפתחות, יצא מהרכב, התקרב בשנית אל המתלוננת ותקף אותה באופן שתפס את ידה הימנית. בהמשך, שבה המתלוננת ואמרה לנאשם כי המפתחות בתוך הרכב, והוא נכנס שוב לתוך הרכב והמשיך לחפש את המפתחות. המתלוננת התקשרה למשטרה ובתגובה לכך יצא הנאשם מהרכב ואחז במכשיר הטלפון הנייד שלה.

ג. תחילה, כפר הנאשם בכתב האישום המקורי והתיק נקבע לשמיעת הראיות, אולם טרם שמיעת מי מהעדים הודיעו הצדדים על גיבוש הסדר טיעון ביניהם שלפיו תוקן כתב האישום כאמור, והנאשם הורשע בכתב האישום המתוקן על סמך הודאתו. בין הצדדים לא התגבשו הסכמות לעניין העונש.

טיעוני הצדדים לעניין העונש

ד. באת-כוח המאשימה פירטה בטיעוניה בכתב ובעל-פה את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם, את הערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם וכן את מדיניות הענישה, לשיטתה, בעבירות דומות. לאחר אלו, ביקשה באת-כוח המאשימה לקבוע כי מתחם העונש ההולם במקרה דנן, לכל האירוע העברייני, נע בין 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל לבין 24 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

בכל הנוגע לעונש שיש להטיל על הנאשם, ותוך התייחסות לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, לרבות עברו הפלילי של הנאשם (ת/1), ביקשה באת-כוח המאשימה להטיל על הנאשם 16 חודשי מאסר לריצוי בפועל, תוך הפעלת עונש המאסר המותנה הקודם (ת/2) בן שלושה חודשים, במצטבר, והכל לצד עונשים נוספים ופיצויים למתלוננת.

ה. בא-כוח הנאשם טען כי כתב האישום שהוגש נגד הנאשם תוקן באופן משמעותי, כאשר האלימות המיוחסת לנאשם לפי כתב האישום המתוקן מסתכמת בכך שהנאשם אחז בידה של המתלוננת ובהמשך גם אחז בטלפון הנייד שלה, ועל כן מדובר באלימות ברף הנמוך. כמו כן, נטען כי מהתיקון שבכתב האישום ניתן ללמוד כי המטרה הייתה לגנוב את מפתחות הרכב. בא-כוח הנאשם ביקש להדגיש כי "...[האירוע הינו אירוע ספונטאני מתגלגל, לא מתוכנן, ללא שימוש בחפץ חלילה או בנשק....". כמו כן, הודגש כי בסופו של יום לא ניטל שום רכוש ולא נגרם כל נזק למתלוננת. לאחר הפניה למספר גזרי דין של בתי משפט השלום, טען בא-כוח הנאשם כי מתחם העונש ההולם במקרה דנן נע בין מספר בודד של חודשי מאסר לשישה חודשי מאסר, שניתן לרצותם אף בדרך של עבודות שירות.

באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע עבירה, צוין כי הנאשם הודה במיוחס לו בהזדמנות הראשונה, תוך שחסך זמן שיפוטי יקר, וכי מדובר במי שמצוי מאחורי סורג ובריח מאז האירוע בחודש יוני 2024, וזאת בהינתן תנאי כליאה קשים בשים לב למצוקת הכליאה והשלכותיה. נטען כי הנאשם עלה לארץ בשנת 2000 יחד עם אמו ואחיו, למד ועבד במסגרות שונות, וכן השלים שירות צבאי מלא כחייל בודד באותה העת, אך בהמשך הוא חי ברחובות. באשר לעברו, נטען כי עברו אינו מכביד וכי לא הוטלו עליו עונשים כבדים בגין הרשעותיו הקודמות.

בנסיבות הכוללות, עתר בא-כוח הנאשם להסתפק בסף התחתון של מתחם העונש ההולם שהוצע על ידו ובכך להסתפק בימי מעצרו של הנאשם עד כה, כאשר לטעמו יש להורות על הפעלה חופפת של המאסר המותנה הקודם, גם לאור מצוקת הכליאה. כמו כן, עתר בא-כוח הנאשם להימנע מהטלת כל רכיב כספי על הנאשם, בצל מצבו הכלכלי הקשה ובהיעדר הוכחה של נזק כל שהוא.

יוער כי ההגנה ביקשה טרם טיעוניה לשמוע את דברי אמו של הנאשם אשר ציינה כי הנאשם אדם טוב באופיו, אשר מודע כעת לחומרת מעשיו, ולכן ביקשה להקל בדינו.

ו. הנאשם אמר בדבר האחרון את הדברים הבאים: "... באותו היום הייתי שתוי. אני ממש מתנצל על מעשיו ורוצה לכפר על זה. אני ... בקבוצה של 'מכורים אנונימיים' ולמדתי הרבה שם להסתגל לחיים באופן הרבה יותר טוב. אני רוצה לצאת ולשמח את אימא. אני אפסיק לשנות ובכלא אני הולך למדרשה כל בוקר. אני מסורתי, אבל בכלא אני יותר מתחזק. כן. אני ממש מתנצל ומצטער על מעשיו ומאד רוצה שיהיה לכולם טוב".

דיון והכרעה

ז. העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של "יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו". על פי המתווה שבחוק העונשין, יש לקבוע תחילה את מתחם העונש ההולם תוך התחשבות בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. על כן, ייבחנו בזה אחר זה כלל הרכיבים הנדרשים לקביעת מתחם העונש ההולם, ושעה שמדובר באירוע אחד, ייקבע מתחם העונש ההולם על סמך רכיבים אלו ולאחר מכן ייקבע עונשו של הנאשם.

ח. העבירות בהן הורשע הנאשם, בכללותן, נועדו להגן על ביטחונו האישי של כל אדם, על הריבונות שיש לו על גופו ועל רווחתו, שלוותו ושלמות גופו, וכן על רכושו וקניינו. ערכים חברתיים אלו נמצאים בליבת הערכים היסודיים של כל חברה מתוקנת והם חיוניים לשם קיום אורח חיים תקין.

ט. על תופעת התקיפה לשם גניבה, שלעיתים מקבלת ביטוי בנסיבות אף מחמירות יותר מאלו שבענייננו, עמד בית המשפט העליון בציינו את הדברים העקרוניים הבאים:

"מקרים אלימים מסוג זה מציפים לאחרונה את מקומותינו ופוגעים קשות בתחושת הביטחון האישי של כל אזרח. על בתי המשפט להשית בגינם עונש הולם ומרתיע שיהיה בו כדי להרתיע את העבריין הספציפי כמו גם עבריינים פוטנציאליים. זאת, כמובן בהתייחס לכל מקרה ונסיבותיו..." (ע"פ 9048/11 מוחמד נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (24.5.2012) וראו גם את רע"פ 2797/09 גולן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2.4.2009)).

י. באשר לעבירת האיומים, נאמרו לפני שנים רבות על ידי בית המשפט העליון הדברים הבאים:

"מניעת ההפחדה וההקנטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים ... אינטרס החברה הוא להגן על שלוות נפשו של הפרט (person's peace of mind) מפני מעשי הפחדה שלא כדין. אינטרס חברתי נוסף אף הוא מוגן בעקיפין בעבירה זו, והוא נוגע לחופש הפעולה של הפרט..." (ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3), 373, עמ' 379; וראו גם את: רע"פ 8188/09 דבורה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (25.10.2009); וע"פ 7360/13 טאהא נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (13.01.2014)).

יא. בכל הנוגע לנסיבות ביצוע העבירה ולמידת הפגיעה בערכים החברתיים, מדובר במעשה עברייני שבוצע על ידי הנאשם לבדו, כאשר מעובדות כתב האישום המתוקן לא ניתן ללמוד על תכנון שקדם לביצוע העבירות. אכן, לא נגרם נזק בפועל כתוצאה ממעשי הנאשם, אולם מנגד היה צפוי להיגרם נזק מביצוע העבירות, שעה שכל מפגש מעין זה, שבו נעשה שימוש באיומים ובתקיפה לשם ביצוע עבירה נוספת, קיים סיכוי ממשי לגרימת נזק לגוף או לרכוש, ולעתים התוצאות הן קשות.

הנאשם דרש את מפתחות הרכב מהמתלוננת, בשעת לילה מאוחרת, תוך שימוש בכוח, ולשם כך נכנס לרכב שלא היה נעול פעמיים, ללא רשות, ובכך התבטאה הפריצה לרכב המתלוננת. עוד יש לציין כי התקיפה של המתלוננת התבטאה בתפיסת ידה וכן בתפיסת מכשירה הנייד לאחר מכן, כשהתקשרה למשטרה. יוער כי חרף טענת בא-כוח הנאשם שתיקון כתב האישום התייחס לכך שהנאשם ביקש לגנוב את מפתחות הרכב, הרי שבעובדות כתב האישום צוין מפורשות כי הנאשם איים על המתלוננת שייקח לה את הרכב וייסע מהמקום.

יב. עובדות כתב האישום המתוקן לא מלמדות על הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה, ובשלב הטיעונים לעונש לא הובאו ראיות בעניין זה, על אף שנכתב על ידי המאשימה בטיעוניה לעניין העונש כי הנאשם היה נתון תחת השפעת אלכוהול. ברם, הנאשם ציין במו פיו כי האירוע קרה כשהיה "שתוי", כך לדבריו, ואף הוסיף שהוא עובר תהליך מאז נעצר ובכוונתו "להפסיק לשתות". במצב דברים זה, לא ניתן לאמוד את משקל הנסיבה שעניינה "הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה", בהתאם לסעיף 40ט(5) לחוק העונשין, ומכל מקום לא ניתן לשקול נסיבה זו לקולה.

למותר לציין כי הנסיבות המנויות בסעיפים 40ט(6) עד (9) לחוק העונשין אינן מתקיימות במקרה דנן, ומשכך אין מקום לשקול אותן בעת קביעת מתחם העונש ההולם.

יג. מכאן לרמת הענישה הנוהגת. נדבר זה רלוונטי לקביעת מתחם העונש ההולם, כאשר במקרה דנן הורשע הנאשם בשלוש עבירות שונות בגין אותו מעשה עברייני, ומשכך יש לבחון את הנסיבות הפרטניות של תקדימי הפסיקה על מנת ללמוד על מדיניות הענישה. כמו כן, נראה כי קיים מנעד ענישה רחב בעבירות המשלבות היבטים של פגיעה הן בגוף והן ברכוש.

במסגרת ע"פ 5362/11 אלעברה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (7.2.2012), שנסבותיו חמורות מענייננו, נדון שני נאשמים שהורשעו על סמך הודאותיהם בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין; ניסיון לגניבת רכב לפי סעיף 413 לחוק העונשין ותקיפה לשם גניבה לפי סעיף 381(א)(2) לחוק העונשין, על כך שלאחר קשירת קשר לגניבת כלים הנדסיים מאתר בניה, הגיעו הנאשמים לאתר ועימם משאית גרר וכן משאית בעלת מנוף הרמה. הנאשמים פנו לחדר השומר כאשר שניים מהם רעולי פנים, תפסו בשיערו של השומר וסטרו לו, ולאחר מכן קשרו אותו בחבל, אטמו את פיו והניחו אותו על מזרון. לאחר מכן נטלו טרקטור שאותו העמיסו על משאית הגרר, אולם לאחר זמן קצר נעצרו על ידי המשטרה. בית המשפט העליון לא מצא לנכון להתערב בעונשים של 9 ו-10 חודשי מאסר בפועל שהוטלו על שני הנאשמים שערערו לפניו וקבע כי אין מדובר בסטייה ממדיניות הענישה. בנסיבות חמורות יותר מאלו המיוחסות לנאשם, אך בגין עבירה דומה שעניינה תקיפה לשם גניבה לפי סעיף 381(א)(2) בנסיבות סעיף קטין (ג) לחוק העונשין (שלצדה עונש של חמש שנות מאסר בשונה מענייננו), הוטלו 24 חודשי מאסר לריצוי בפועל בגין מקרה בו שני נאשמים עקבו אחר אדם לאחר שזיהו כי ברשותו כסף מזומן, ולפנות בוקר, בפתח ביתו, היכו אותו באגרופים בגבו ובפניו וגנבו ממנו כסף מזומן, מכשיר טלפון נייד ומסמכים שונים. כתוצאה מהמעשים גם נחבל המתלונן בראשו וסבל מכאבים ברגליו (ע"פ 9048/11 מוחמד נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (24.5.2012); ע"פ 2579/12 אידריס נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (18.7.2012)).

במסגרת ע"פ 5849/13 בן חיון ואח' נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (6.10.2014) נדון עניינם של נאשמים שביצעו עבירת שוד ועבירות נוספות בבית המשפט המחוזי. אחד הנאשמים הורשע באירוע נוסף שבו סייע לאדם אחר לתקוף עוברת אורח לשם גניבת מכשיר הנייד, בעבירות של סיוע לתקיפה לשם גניבה לפי סעיף 381(א)(2) לחוק העונשין וסיוע לגניבה לפי סעיפים 384 ו-383(א)(1) לחוק העונשין. בית המשפט המחוזי קבע מתחמי ענישה שונים לאירועים השונים, ולבסוף גזר את עונשיהם של הנאשמים. לענייננו, נקבע כי מתחם העונש ההולם בגין האירוע הנוסף שבו הורשע אחד הנאשמים ושעניינו כאמור סיוע לתקיפה לשם גניבה וכן סיוע לגניבה נע בין 10 חודשי מאסר לריצוי בפועל לבין 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל (פסקה 5 לפסק הדין). בית המשפט העליון מצא לדחות את הערעור על העונש בכללותו, ועל אף שמצא להתייחס למתחם העונש שנקבע בגין עבירת השוד, לא נאמר דבר באשר למתחם העונש שנקבע לגבי האירוע הנוסף.

במסגרת ע"פ (מחוזי מרכז) 38524-11-17 MICHAELI MULUGETA נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.3.2018) נדון עניינו של מי שהורשע, על סמך הודאתו, בעבירה של תקיפה כדי לגנוב לפי סעיף 381(א)(2) לחוק העונשין, על כך "...[ש]בהיותו שיכור, הבחין במתלוננת, תפס בצווארה ומשך אותה במעלה הרחוב. בהמשך, עברו במקום שני עוברי אורח, והמתלוננת פנתה אליהם בבקשה שיעזרו לה. השניים דרשו מהמערער לשחרר אותה, ובתגובה נטל המערער את תיק הגב שנשאה על כתפה, נמלט מהמקום, הוציא 150 ₪ מהתיק וזרק אותו בסמטה סמוכה". בית משפט השלום קבע מתחם שנע בין 9 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל, והטיל על הנאשם, בסופו של יום, 9 חודשי מאסר לריצוי בפועל בכליאה ממשית, לצד עונשים נוספים, לאור הנסיבות שצוינו שם. בית המשפט המחוזי, מבלי לקבוע מסמרות לגבי הרף התחתון של מתחם העונש ההולם, דחה את הערעור שהוגש על ידי הנאשם לאור כך שהעונש נמצא במתחם הסבירות.

במסגרת ע"פ (מחוזי ב"ש) 60805-01-22 ארסקאי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (9.3.2022) נדון עניינו של מי שהורשע, על סמך הודאתו, בעבירה של תקיפה כדי לגנוב לפי סעיף 381(א)(2) לחוק העונשין, על כך שדחף את ידה של אישה שישבה בתחנת אוטובוס וחטף את התיק שהיה מונח על ברכיה. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 5 חודשי מאסר לריצוי בפועל שניתן לרצותם בדרך של עבודות שירות לבין 15 חודשי מאסר לריצוי בפועל, והטיל על הנאשם 9 חודשי מאסר לריצוי בפועל בכליאה ממשית לצד עונשים נוספים. בית המשפט המחוזי, בהתחשב בנסיבות המעשה ונסיבות העושה, ומבלי לקבוע מסמרות בשאלת מתחם העונש ההולם, מצא להקל את עונשו של הנאשם לכדי 7 חודשי מאסר לריצוי בפועל בכליאה ממשית, תוך הקלה גם ברכיב המאסר המותנה.

במסגרת ת"פ (מחוזי חיפה) 52548-02-23 מדינת ישראל נ' סלטימקוב [פורסם בנבו] (14.12.2023), נדון עניינו של מי שהורשע, על פי הודאתו, בשני פרטי אישום כאשר הראשון בהם הוא בגין תקיפה לשם גניבה לפי סעיף 381(א)(2) לחוק העונשין, על כך שנטל כסף מידי של אדם שמשך כסף מהכספומט, ולאור התנגדותו הוא לפת אותו מאחור, משך אותו בחוזקה, ובהמשך גם הפילו ארצה. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם בגין אירוע זה נע בין 10 חודשי מאסר לריצוי בפועל לבין 20 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

להשלמת בחינת מדיניות הענישה עיינתי גם בפסיקה של בתי משפט השלום במקרים דומים בנסיבותיהם, מהעת האחרונה, ובין היתר, בגזרי הדין הבאים: ת"פ (שלום ת"א) 48232-12-21 מדינת ישראל נ' אבו זיד [פורסם בנבו] (9.10.2024); ת"פ (שלום קריות) 27312-05-24 מדינת ישראל נ' בדוי [פורסם בנבו] (17.7.2024); ת"פ (שלום קריות) 14732-03-24 מדינת ישראל נ' טדלה [פורסם בנבו] (15.7.2024); ת"פ (שלום חיפה) 1060-03-24 מדינת ישראל נ' מילמן [פורסם בנבו] (13.5.2024).

יד. לעניין רמת הענישה הנוהגת בעבירות של פריצה לרכב הרי שעבירה זו גוררת לרוב ענישה של מאסר לריצוי בפועל לתקופה בת מספר חודשים (ראו למשל את רע"פ 2020/23 סוויסה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.3.2023); רע"פ 7577/17 נסיראת נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (24.12.2017); רע"פ 4338/15 כהן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (23.6.2015)), אם כי יש לציין כי מקרה דנן אינו דומה בנסיבותיו למקרי הפריצה "הקלאסיים" לכלי רכב. עבירת הפריצה שהתבטאה בכניסתו של הנאשם פעמיים לרכב המתלוננת שהיה סגור אך לא נעול, לאחר דברי האיום ובמסגרת התקיפה כדי לגנוב, נטמעת במעשה העברייני בכללותו שהוא במהותו מעשה איום ותקיפה לשם גניבה.

טו. לאחר בחינת כלל הרכיבים הרלוונטיים לקביעת מתחם העונש ההולם, ובשים לב לנסיבות המקרה שפורטו ומידת הפגיעה בערכים החברתיים, שאינן מן החמורות ביותר, מצאתי לקבוע כי מתחם העונש ההולם במקרה דנן, ברכיב הענישה האופרטיבי העיקרי, נע בין 6 חודשי מאסר לריצוי בפועל, שניתן לרצות בדרך של עבודות שירות, לבין 14 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

טז. בכל הנוגע לגזירת עונשו של הנאשם, הרי שעונש זה ייקבע בתוככי מתחם העונש ההולם, משלא נטען כי יש מקום לחרוג מהמתחם לקולה משיקולי שיקום, ושעה שלא התקיימו הוראות החוק והפסיקה בעניין זה.

יז. הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, נטל אחריות על מעשיו, הביע חרטה ואף מסר ביוזמתו שבעת המעשה היה "שתוי" וקשר זאת להתנהגותו, וכן הביע רצון להפסיק לשתות. נטען עוד כי הנאשם ניהל אורח חיים נורמטיבי לרוב, ואף שירת בצה"ל.

יח. מנגד, לחובת הנאשם הרשעות קודמות, כלהלן: הרשעה משנת 2017 בבית דין צבאי בגין עבירה של היעדר מן השירות שלא ברשות; הרשעה משנת 2020 בגין עבירות סמים, תקיפה ואיומים; הרשעה משנת 2022 בגין עבירות גניבה; והרשעה מחודש יוני 2023 בגין עבירה של תקיפה סתם. גזר הדין שניתן במסגרת הרשעתו האחרונה של הנאשם מלמד על כך שהנאשם ירק בפניה של פסיכיאטרית בבית המעצר קישון לאחר שסירבה לבקשתו לקבל טיפול תרופתי, ובגין מעשה זה ובשל טעמים שונים, הוטל עונש של מאסר מותנה בלבד, שהוא בר הפעלה כעת. יט. לאחר בחינת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, מצאתי לקבוע את עונשו של הנאשם באמצע המחצית הראשונה של מתחם העונש ההולם שנקבע, כאשר אני לוקח בחשבון את הודאת הנאשם במיוחס לו ונטילת האחריות על המעשים תוך הבעת צער וחרטה ואף רצון לשקם דרכיו, מחד, ואת עברו הפלילי שאמנם אינו מכביד, אך בהחלט כולל הרשעות שונות לרבות בעבירות של תקיפה ואיומים, גם אם בנסיבות שאינן מחמירות, מאידך. במצב דברים מעין זה, יש לתת את הדעת לשיקולי ההרתעה של הפרט ושל הכלל, ומשכך לא ניתן לקבוע את עונשו של הנאשם בתחתית מתחם העונש ההולם. על אף האמור, אין בעברו של הנאשם וכן בשיקולי ההרתעה כדי להביא להחמרה ניכרת בעונש שייקבע בתוככי המתחם. יובהר כי הנסיבות בכללותן מצדיקות ריצוי עונש זה מאחורי סורג ובריח, ולא בדרך של עבודות שירות. מכל מקום, הנאשם לא עתר להטלת עונש מאסר בפועל שירוצה בדרך של עבודות שירות. כ. אשר להפעלת עונש המאסר המותנה, הרי שמצוות המחוקק בהתאם לסעיף 58 לחוק העונשין להורות על הפעלה מצטברת של עונש זה, כברירת מחדל, וכל סטיה צריכה להיעשות אך מטעמים שיירשמו. בעניין זה קבע בית המשפט העליון כי:

"...ההסדרים הנורמטיביים בסוגיה של הטלת עונשים בגין עבירות שונות, באופן מצטבר או חופף, עברו בשנים האחרונות שינוי מובהק לכיוון של תפיסה המעניקה מעמד בכורה לגישה הרואה בהטלת עונשים באופן מצטבר כנקודת המוצא. גישה זו נגזרת בין היתר מעקרון ההלימה, שהוא עקרון היסוד לענישה שנקבע בתיקון 113 (סעיף 40ב לחוק העונשין), והמחייב כי עבריו יישא בעונש הולם בגין כל עבירה שביצע. גישה זו חלה גם לענין הפעלת עונש מותנה, כעולה בבירור גם מלשונו של סעיף 58 לחוק העונשין" (ע"פ 10173/16 מדינת ישראל נ' טאהא, [פורסם בנבו] (14.2.2017)).

הנאשם בעל הרשעות קודמות, לרבות בגין עבירות אלימות ואיומים, והרשעתו האחרונה הייתה בחודש יוני 2023 כאשר בית המשפט בחר להטיל עליו עונש מאסר מותנה בלבד, שצופה את פני העתיד. טעמים אלו, רק תומכים במסקנה שלפיה יש לנקוט על פי הכלל ולא החריג, ובכל מקרה לא הונחו טעמים מדוע יש להורות על הפעלת המאסר המותנה בחופף לכל עונש שיוטל על הנאשם בגין הרשעתו הנוכחית. כא. סברתי כי יש מקום להטיל פיצויים סמליים על הנאשם, בשים לב לכך שלא נזק ממשי למתלוננת ולרכושה, אולם מצאתי להימנע מהטלת עונש של קנס כספי בנסיבות הכוללות.

כב.סוף דבר, ולאור כלל הטעמים שצוינו עד כה, הריני להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

- 1) 8 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי המעצר עד כה.
 - 2) עונש המאסר המותנה, בן 3 חודשים, שהוטל על הנאשם במסגרת ת"פ (שלום קריות) 14256-03-21 יופעל וירוצה במצטבר לעונש המאסר שהוטל בגין ההרשעה הנוכחית. למען הסר ספק יובהר כי על הנאשם לרצות 11 חודשי מאסר בסך הכל, בניכוי ימי המעצר עד כה.
 - 3) 6 חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור את אחת העבירות בהן הורשע, או כל עבירה של תקיפת אדם אחר.
- לצד אלו, ישלם הנאשם פיצויים למתלוננת על סך 1,000 ₪ וזאת עד ליום 1.1.2025. המאשימה תעביר לשם כך את פרטי המתלוננת למזכירות.
- זכות ערעור לבית במשפט המחוזי בתוך 45 ימים.
- ניתן היום, כ"ז תשרי תשפ"ה, 29 אוקטובר 2024, בהעדר הצדדים.